

különszám **Szívhang**

Szerelem ellen
nincs orvosság

Amy Ruttan
Mondd végre ki!

Annie O'Neil
Valahol Skóciában

Sarah Morgan
Sziklából vizet

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Amy Ruttan, 2017 – Vinton Kiadó Kft., 2021

Eredeti címe: *His Pregnant Royal Bride* (Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

• Magyarra fordította: Czárán Judit

© Annie O'Neil, 2017 – Vinton Kiadó Kft., 2021

Eredeti címe: *Her Hot Highland Doc* (Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

• Magyarra fordította: Kis Z. Margit

© Sarah Morgan, 2004 – Vinton Kiadó Kft., 2021

Eredeti címe: *The Midwife's Marriage Proposal* (Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

• Magyarra fordította: Brodszky Ildikó

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2004)

Nyomtatásban megjelent: a Szívhang különszám 72. számában, 2021

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-341-7

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és ™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2021

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Amy Ruttan

Mondd végre ki!

ELŐHANG

– Ez volt a legunalmasabb előadás, amit életemben hallottam.

Shay kortyolt egyet az ananászkoktéltájából, majd felnézett dr. Dante Affinire, aki ugyanazon okból tartózkodott Honoluluban, mint ő: hogy részt vegyen a traumaszimulációs konferencián.

Rájött, hogy kicsit túl hangosan beszélt, ami gyakran előfordult vele vonzó férfiak társaságában. Márpedig dr. Dante Affini hihetetlenül jóképű pasas. Ha még néhány napot vele tölthetne, talán azt is elfelejtené, miért van itt. És mindehhez a buja trópusi környezet, a színek és az illatok...

Igen, ez a paradicsom maga.

Mint mindig, most is azt tervezte, hogy a munkájába fog temetkezni, de aztán véletlenül találkozott ezzel az olasz sebésszel. Mikor útba igazítást kért tőle, rögtön kiderült, hogy a férfi is ugyanazokra az előadásokra fog beülni, mint ő, és azóta elválaszthatatlanok voltak. Nem mintha ezellen bármi kifogása lett volna, hiszen Dante nemcsak jóképű, okos és kedves fickó, hanem ráadásul még szingli is.

Hirtelen elszégyellte magát. De hát mégis mit akar tőle? Hiszen ő orvosokkal nem szokott kezdeni. Ám Dante esetében nagyon nehéznek tűnt hűnek maradni az elveihez.

Hiszen a férfi szemlátomást egyáltalán nem nézi le az ápolónőket, pedig az ilyen konferenciákon többnyire szigorúan elkülönültek egymástól a „kasztok”: a nővérek és az orvosok csak ritkán keveredtek. Dante azonban kivétel volt. Az orvostollégák hiába hívták őt vacsorázni, inni vagy golfozni, ő inkább vele töltötte az idejét.

Közben vége lett a konferenciának, és Dante javasolta, hogy kikapcsolódásképpen üljenek be valahova egy italra.

Shay az efféle meghívásokat többnyire visszautasította, de most kicsit olyan volt, mintha nyaralna, úgyhogy talán megengedhet magának egy kis szórakozást. Hiszen az elmúlt két évben egyfolytában csak dolgozott.

– Sì, tényleg rémes előadás volt – felelte a férfi. – Viszont gyönyörű időnk van, és ez itt maga a paradicsom, nem gondolja?

Milyen igaza van, gondolta Shay. A nap lemenőben volt, utolsó sugarai még meg-megcsillantak a tenger türkizkék vizén, a pálmafák lágyan hajladoztak a kora esti szélben.

– Bárcsak lett volna időm egy kicsit jobban felfedezni a szigetet! – sóhajtott. – Mióta a segélyszervezetnél dolgozom, sokkal többet utazom, viszont szabadidőm szinte egyáltalán nincs. Még szerencse, hogy szeretem a munkámat.

Dante rámosolygott, a mosolya kicsit hamiskás volt, de hihetetlenül szexi. Istenem, napról napra otthonosabban érzi magát vele! Hiányozni fog, ha vége lesz a konferenciának.

– Én is szeretem a munkám – felelte Dante –, de az embernek néha szüksége van egy kis kikapcsolódásra.

Shay megvonta a vállát.

– Nos, én többnyire harmadik világbeli országokban dolgozom, ahol sötétedés után nem tanácsos elhagyni a tábor területét.

– Mondtam már, hogy bátor nő vagy, *cara*? – kérdezte a férfi hirtelen áttérve a tegezésre. – Csodállak azért, amit csinálsz.

Shay elpirult, és arra gondolt, hogy szívesen hallgatná Dantét egész éjjel. A férfi tökéletesen beszélt angolul, de azért volt egy kis olasz akcentusa, ami csak még vonzóbbá tette mély, érzéki hangját.

– Csak a munkám végzem – hárította el a dicséretet.

Mindent, amit a bajban levő emberekért tett, az édesanyja emlékére cselekedte, aki a Katrina hurrikán áldozata lett.

Az ő halála érlelte meg benne az elhatározást, de a célja eléréséért nagyon keményen meg kellett

dolgoznia. Ma viszont már ő képzett ki nővéreket és ápolókat, hogy a traumaszimulációs módszer alapján a világ katasztrófa sújtotta övezeteiben életet mentsenek.

– Nem, ennél te sokkal többet teszel, *cara*. Mindenki sorsát a szíveden viseled, és ettől vagy különleges. – Dante elgondolkodva pörgette a szívószálat hosszú, keskeny ujjai közt. – Ez kevés emberről mondható el.

Shay örült, hogy közben szinte teljesen besötétedett már, és így Dante nem látja, hogy lángol az arca.

Már nagyon régen nem érezte férfi társaságában ezt az érzéki bizsergést, ami máskor nyilván óvatosságra intette volna, de arra gondolt, hogy Dantét valószínűleg úgysem látja többé, tehát ennyi belefér.

Ugyan mi baja lehet egy ártatlan kis flörtből?

Ám aztán gyorsan elhessegette a gondolatot.

– Kösz – felelte könnyedén.

– Nincs kedved felderíteni velem egy kicsit a környéket? – kérdezte a férfi váratlanul.

– Hogyan?

– Ez az utolsó esténk itt a paradicsomban. Arra gondoltam, hogy menjünk le a tengerpartra sétálni. Szeretném, ha lenne más emléked is Hawaiiról, mint a munka.

– Hát, nem is tudom...

De Dante közben már fel is állt. Fekete szeme csillogott, sötét hajába belekapott az esti szellő, hófehér inge rásimult izmos felsőtestére, és szinte világított barnára sült bőrén. A mosolyát pedig egyenesen ellenállhatatlannak találta Shay.

– És mi van a ma esti partival? Nem kellene inkább azon részt vennünk? Nem akarsz kapcsolatot építeni?

– Nekem annyi kapcsolatom van már, ami az egész hátralevő életemre elég. Szeretnék most kivételesen nem orvosi dolgokkal foglalkozni. Gyere, élvezzük ezt a gyönyörű estét!

– Hát jó.

Shay kiitta a poharát, letette a férfié mellé, majd Dante keze után nyúlt. Maga is meglepődött, milyen meghitt, biztonságos érzés volt, mikor a férfi ujjai az ujjai köré kulcsolódtak. Egy pillanatra eszébe jutott, hogy túl rövidek a körmei, és a fizikai munkától kissé durva a bőr a kezén. Néha irigyelte azokat a nőket, akiknek mindig ápolt a kezük, frissen fodrászolt a hajuk, és mindig elegánsan vannak öltözve. Ő ugyanis többnyire egész nap fehér köpenyben volt.

Ám Dantét mindez szemlátomást nem zavarta.

Ő pedig még mindig nem akarta elhinni, hogy a férfi egy hete gyakorlatilag minden szabad percét vele tölti. Egy sebészorvos egy ápolónővel.

Ne törődj vele! Él a mának! Éljezd az életet, amíg lehet!

Kiléptek a bárból, és elindultak egy kanyargós ösvényen le a tengerpartra, amely ilyenkor este már teljesen elhagyatott volt, csak a hullámok mormolását lehetett hallani.

– Várj csak! – mondta Shay, és elengedte Dante kezét.

– Mi a baj? – kérdezte a férfi.

– Semmi, csak inkább mezítláb megyek tovább, nem szeretem, ha a cipőm telemegy homokkal.

– Jó ötlet – nevetett Dante.

Egy perccel később már mindketten a kezükben lóbálták a cipőjüket, úgy sétáltak tovább. A szél belekapott a hajukba, a tenger hullámai a lábukat nyalдостák.

Shay elképzelni sem tudott volna ennél szebb utolsó napot. Holnap úgyis vissza kell repülnie New Orleansba, jövő héten pedig indul a segélyszervezettel a következő bevetésére a Közép-Keleten. Igen, állandóan úton lenni, soha nem megállni, sehol nem gyökeret eresztetni... Mióta az édesanyja meghalt, valahogy nem is érezte már magát otthon New Orleansban.

– Miért szomorodtál el, *cara*?

A férfi meleg, mély hangjától, meg attól, hogy *carának* nevezte, ugyanolyan bizsergető érzés fogta el Shayt, mintha megérintette volna.

– Azon gondolkodtam, milyen csodálatos volt ez a hét – mondta csendesen. – És hogy milyen jó,

hogy megismertelek.

A férfi elmosolyodott, egy pillanatra megállt, és gyengéden megsimogatta az arcát.

– Én is minden percét élveztem az együttlétünknek, *cara*.

Shaynek azonnal felgyorsult a szívverése. Lehunyta a szemét, egy pillanatra még levegőt is elfelejtett venni, de mielőtt válaszolni tudott volna, már az ajkán érezte a férfi meleg, puha ajkát. Gyorsan ledobta a cipőjét a homokba, mindkét karjával átölelte Dante nyakát, és szorosan hozzásimult. A férfi egyre forróbban, egyre szenvedélyesebben csókolta, neki pedig az egész teste beleremegett a vágyba.

– Ne haragudj, Shay, egyszerűen nem tehettem mást! Olyan gyönyörű vagy... – mondta a férfi, majd a két keze közé fogta a lány arcát, és újra megcsókolta.

– Nem akarom, hogy ennek vége legyen – suttogta Shay, mire Dante még jobban magához szorította, és megsimogatta a hátát.

– Én sem.

Shay a férfi kezéért nyúlt.

– Gyere, menjünk fel hozzád!

– Biztos, hogy te is akarsz, *cara*?

– Biztos. Hiszen ez az utolsó napunk. De nem kell félned, nem vágyom tartós kapcsolatra!

Csak egyetlen szenvedélyes éjszakára.

A férfi elmosolyodott.

– Rendben. Akkor ez az éjszaka csak a miénk lesz.

Ezzel megfogta a lány kezét, felvették a homokból a cipőjüket, és elindultak vissza a szállodába.

Dante azon gondolkodott, hogy jutott eszébe megcsókolni Shayt. Úgy látszik, a vágy, hogy a közelében legyen, hogy megérintse, minden józan megfontolást elnyomott benne. Ahogy a lány trópusi szellő belekapott Shay szőke hajába, és belefújta kedves, szív alakú arcába, egyszerűen nem tudott ellenállni neki.

Pedig mikor Olivia összetörte a szívét, elhatározta, hogy soha többé nem kezd nővel. Mert a szerelem kontrollvesztést jelent, és ő semmit sem gyűlölt annyira, mint kiszolgáltatva lenni egy másik embernek.

De ha Shayjel volt együtt, akkor semmi ilyesmit nem érzett. A lány barna szeméből annyi kedvesség, annyi melegség áradt, hogy egyszerűen képtelen volt ellenállni neki. És minél több időt töltöttek együtt, annál otthonosabban érezte magát vele. Pedig korábban mindig távolságtartó volt a nőekkel.

– Annyira kívánlak, *cara* – suttogta bele a lány nyakába.

– Én is téged. – Shay forró lehelete izgatónan simogatta a bőrét.

Csak egy éjszakáról van szó. Csak egyetlen éjszakáról. A szíved nincs veszélyben. És különben is, te nem az apád vagy. Te nem vagy nő, senkinek nem okozol ezzel fájdalmat.

Az öccse, Enzo pontosan e szerint az elv szerint él. Akkor ő is képes rá, nem? Hiszen csak egyetlen éjszakáról van szó, nem többről.

Igen, biztos, hogy nem többről.

Megsimogatta Shay selymes haját, a lány pedig átölelte a nyakát.

1. FEJEZET

Dante keze ökölbe szorult az orvosi köpenye zsebében. Ő, aki egyébként maga volt a megtestesült önfegyelem, most alig tudta rávenni magát, hogy végezze a dolgát. Nem, most kicsit sem volt olyan a hangulatban, hogy fogadja az Egyesült Államokból érkező szakembert, akivel három hónapig együtt kell majd dolgoznia.

Utoljára két évvel ezelőtt volt itt egy amerikai nő a Nemzetközi Egészségügyi Segélyszervezettől, és az egy rémálom volt! Az illető nemcsak megbízhatatlan volt, hanem teljesen önállótlan is, az idegeire ment a folytonos kérdezősködésével.

Persze nyilván nem minden amerikai ilyen.

Mindjárt Shay jutott eszébe, és az a szenvedélyes éjszaka, amit együtt töltöttek Hawaiiin. Igen, ő is amerikai volt, de az ő közelségét nagyon is meg tudta volna szokni. Még most, hónapokkal később is az ajkán érezte a csókját...

De hát ő azóta már nyilván újra bevetésen van valahol a nagyvilágban, neki pedig egy idegennel kell majd bajlódnia. És ettől nyomorultul érezte magát.

Aztán az apjára gondolt, akiben sohasem tudott megbízni.

Tegnap ő és az öccse, Enzo megtudták, hogy az apjuk, Marco Affini herceg újabb családi birtokokat adott el. És most arra a földre is szemet vetett, amelyet az elhunyt felesége, az ő édesanyjuk hagyott örökölni a fiainak. Eddig még nem tudta rátenni a kezét, mert úgy szólt a végrendelet, hogy amennyiben ő vagy Enzo harmincöt éves koruk előtt megnősülnek, és a házasságuk első évében gyermeket nemzenek, akkor a föld véglegesen az övék lesz. Enzo figyelmeztette is, hogy pár hónap múlva harmincöt lesz – és menyasszony még mindig nincs a láthatáron.

Dante tisztában volt vele, hogy az anyai nagyapjától örökölt, a Lido di Venezián levő villáját is eladás fenyegeti, mivel a házassági szerződés az ő polgári származású édesanyja és kékvérű apja között kimondta, hogy ez az örökség is csak bizonyos feltételek teljesülése esetén lesz Dante tulajdona.

Szóval a harmincötödik születésnapja vészesen közeledett, és ő semmi esélyt nem látott rá, hogy megmentse az örökségét.

És ez kinek a hibája? Természetesen az övé. Mert az Olivíával való kapcsolata akkora csalódás volt, hogy azóta csöppet sem vonzotta a házasság gondolata.

Viszont ha nem nősül meg, akkor mindent elveszít, ami elhunyt édesanyjáról rászállt volna. Többek közt a Toscanában levő birtokot is, amelyre a nagyapja olyan büszke volt, és amit annak idején a legnemesebb szőlőfajtákkal ültetett tele. Bár a nagyapja nagyon gazdag volt, nem derogált neki a saját két kezével dolgozni a birtokon. És ezzel ő, Dante is így volt. Bár szerette az orvosi hivatását, a toszkán szőlőbirtokot is imádta, és szívesen végzett ott akár fizikai munkát is.

És ha arra gondolt, hogy ez a föld hamarosan idegen kézbe kerül, elszorult a szíve.

Sóhajtott egy nagyot, aztán gyorsan felhajtotta a kávéját, és elindult az előadóterem felé, ahol a segélyszervezet által delegált önkéntes nővéreket és orvosokat kell fogadnia, akik az ő kórházukban fogják megtanulni mindazt, amire szükségük lesz a világ különböző országaiban végzendő gyógyító tevékenységük során.

Dante igazából csodálta ezeknek az embereknek az elkötelezettségét, úgyhogy nem akarta rajtuk levezetni a frusztrációját. Hát, igen. Eddigi egyetlen esélye arra, hogy megmentse az örökségét, annak idején a szívébe került, és akkor megesküdött, hogy soha többet nem hagyja magát csapdába csalni. Inkább veszítsen el mindent.

Arra egyáltalán nem akart gondolni, hogy ezzel az öccsét is cserben hagyja, és hogy az édesanyja milyen szomorú lenne, ha mindezt tudná.

Igen, az apja mindent el fog adni, neki pedig pár hónapon belül új otthon után kell néznie. Megrázta a fejét, mintha próbálná elűzni a komor gondolatokat. Hiszen a San Pietro Kórház

traumatológiai osztályának főorvosaként kutya kötelessége kedvesnek és barátságosnak lenni a vendégekkel.

Aztán kinyitotta az ajtót, és látta, hogy az előtérben már várja őt egy nővér. A nő háttal állt neki, mikor belépett.

– *Ciao*, dr. Dante Affini vagyok, a traumatológiai osztály...

A nővér ekkor megfordult, és Dante azt hitte, káprázik a szeme. Shay!

A lány elragadóan nézett ki. Az arca kissé kipirult, és mintha belülről sugárzott volna. Mézszőke haját időközben rövidebbre vágatta, ám ez a bubifrizura csak még jobban érvényre juttatta szép, szív alakú arcát. Sötétbarna szeméből melegség sugárzott, a mosolya kedves volt, az ajka csábos.

– Szia, Dante!

– Te vagy az, Shay? Mit keresel te itt? Azt hittem, Daniel Lucey tartja a tréninget.

– Igen, úgy volt, de aztán valami közbejött neki, és én ugrottam be helyette. Nem bántam, hogy most egy kicsit könnyebb munkát végezhetek.

– Komolyan mondod, *cara*? Azt hittem, a kihívásokat szereted.

A lány szemlátomást zavarba jött, és gyorsan kisimított egy tincset az arcából.

– Így is van, de most nem válogathattam. Azért fogadtam el az ajánlatot, mert... mert babát várok.

Micsoda? Shay babát vár?

Dantéba hirtelen belenyilallt a felismerés.

– Kitől? Tőlem?

– Ööö... igen.

Egy baba! Aki ezek szerint Oahun fogant, ahol ő volt olyan ostoba, hogy engedett a pillanat csábításának. Dante idegesen beletúrt a hajába. De hát Shay miért nem szólt? És vajon tényleg ő az apa? Hiszen Olivia is elhitette vele annak idején, hogy tőle vár gyereket, pedig mint kiderült, már akkor terhes volt, mikor vele lefeküdt. Dante dühös volt magára. Hiszen egy hét és egy szenvedélyes éjszaka nem elég, hogy az ember megismerje a másikat. És főleg ahhoz nem elég, hogy bízni tudjon benne.

Shay láthatóan elpirult.

– Azért vállaltam el a munkát, hogy ezt személyesen mondhassam el neked.

– Eddig miért nem szóltál? Hiszen nyilván hónapok óta tudod.

– Sajnálom, de az a helyzet, hogy nemrég derült ki, hogy tizenhat hetes terhes vagyok.

– És ezt higgyem is el?

A lány megvonta a vállát.

– Nyugodtan elhiheted. Háborús övezetben dolgoztam, és mivel a menstruációm korábban is elég rendszertelen volt, a stresszre meg az utazásra fogtam, hogy nem jött meg. De aztán egyszer csak éreztem, hogy ez már túlzás, és csináltam egy tesztet, ami pozitív lett. Sajnos, téged nem tudtalak elérni, mert a kommunikációs lehetőségek a világnak azon a részén meglehetősen korlátozottak.

Dante iszonyúan dühbe jött.

– Micsoda? Te háborús övezetben voltál? Terhesen?

Shay állta a tekintetét.

– Igen. A háborús övezetekben is szoktak terhesek lenni a nők.

Összefonta maga előtt a karját, Danténak pedig rögtön feltűnt, hogy mennyivel teltebb lett a melle, és az is eszébe jutott, milyen csodás érzés volt, amikor simogatta.

Önfegyelem! – intette magát.

– Szóval azt mondod, hogy nem tudtál elérni.

– Igen. És különben is szerettem volna ezt személyesen közölni veled.

– Csináltassunk egy apasági tesztet!

– A baba a tied, Dante – felelte Shay, akit nagyon bántottak a férfi szavai. – Senki mással nem voltam együtt rajtad kívül.

– Meg kell értened, hogy kicsit bizalmatlan vagyok. Hiszen végtére is védekeztünk.

– A gumi nem nyújt százszázalékos biztonságot – felelte Shay sóhajtva. – Én meg nem szoktam

idegenekkel lefeküdni.

– Miért, én talán nem voltam idegen neked, *cara*?

– Nos, nem azért jöttem ide, hogy apát faragjak belőled! – közölte a lány dühösen. – Hanem azért, mert ezt a munkát jól megfizetik, és én arra fogom használni a pénzt, hogy hosszabb ideig otthon maradhassak a babával, mikor visszamegyek az Államokba.

– Talán még az is megfordult a fejedben, hogy eltitkolod előlem a terhességet?

– Természetesen nem. Jogod van tudni, hogy apa leszel, de én nem várok tőled semmit.

Dante szeretett volna hinni neki, de egyszer már megégette magát. Hiszen hála az apja indiszkréciójának, a fél világ tudja, hogy ő herceg, és nagy vagyont fog örökölni. Olivia is csak ezért kezdett vele.

Másfelől viszont az, hogy Shay gyermeket vár tőle, az összes problémáját megoldhatná.

Hiszen abban a szerződésben csak annyi van, hogy neki a harmincötödik születésnapja előtt meg kell nőszülnie, és gyereket kell nemznie. Az nincs benne, hogy házasnak is kell maradnia. Bár Olivia alaposan elvette a kedvét a nőszüléstől, attól nem, hogy apa legyen. Mindig is szeretett volna családot, talán mert neki soha nem volt része családi boldogságban.

Csak hogy Shaynek nagyon fontos a segélyszervezetnél végzett munkája, biztos nem lenne hajlandó letelepedni vele Olaszországban. Hiszen megmondta, hogy ő nem tud sokáig egy helyben maradni. Viszont ha ő, Dante meg tudná szerezni a teljes felügyeleti jogot, akkor lenne egy gyermeke, akit mindig is akart, és még a szívét sem kellene kockáztatnia.

– Dante, mondj már valamit! – kérte Shay.

Ám mielőtt a férfi válaszolhatott volna, kopogtak. Az asszisztensnője dugta be a fejét az ajtón.

– Dr. Affini, megérkeztek a tréning résztvevői, az előadóban várják.

Dante bólintott, majd ismét Shay felé fordult.

– Később még beszélünk, most mennünk kell.

Shay Dantével együtt lépett fel a pódiumra. Az első két széksor a nemzetközi segélyszervezet új önkénteseinek volt fenntartva, olyan nőknek és férfiaknak, akik egy gyorstalpaló tanfolyam keretében elsősegélynyújtás meg traumakezelés témában fognak képzést kapni.

Shay tisztában volt vele, hogy neki most elvileg a Közép-Keleten kellene lennie, ahol a menekültek oltásában venne részt. Ám amikor kiderült, hogy terhes, lemondta az utat. Viszont a segélyszervezet éppen keresett valakit, aki beugrana Daniel helyett trénerként, és ő vállalta a feladatot. Lehet, hogy a sors keze volt?

Hosszú távon nyilván ez lesz az utolsó megbízása, tehát elhatározta, hogy mindent belead.

Ráadásul szeretett volna a születendő gyermekének mindent megadni, márpedig ez a munka elég jól fizet. Utána egy időre úgyis félre kell tennie a karrierálmait.

Bár még nem tervezte, hogy gyermeket szüljön, szeretett volna jó anya lenni, de a hivatását sem akarta feladni. És nem, nem fog sírni a férfi után, akinek sem ő, sem a gyereke nem kell. Ő nem lesz olyan, mint az anyja.

„Meglátod, előbb-utóbb visszajön az apád, Shay! Most elment Alaszkába, hogy a rákszezonban pénzt keressen, de aztán visszajön, és magával visz minket is.”

Persze soha többé nem látták. Állítólag él még, de róla, a lányáról nem akart tudni.

Mert nem sokkal azután, hogy otthagyták őket, új életet kezdett, és még az sem érdekelte, hogy a házukat közben elvitte a Katrina hurrikán, a felesége pedig nem sokkal a katasztrófa után meghalt.

– És most Shay Labadie elmondja önöknek, milyen szimulált helyzeteken fognak végigmenni a tanfolyam során – mondta Dante, majd lelépett az emelvényről.

Shaynek tehát félre kellett tennie a rossz érzéseit, hiszen nem azért jött, hogy sajnálja magát, hanem azért, hogy dolgozzon. Hogy azt csinálja, amihez a legjobban ért.

Miután elmondta, mit fognak gyakorolni a tréningen, illetve megválaszolta a résztvevők kérdéseit, a segélyszervezet vezetője lépett a színpadra, ő pedig Dantével együtt a háttérbe vonult. És ahogy ott állt a férfi mellett, egyszerűen nem tudta nem észrevenni, mennyire feszült.

Ami tulajdonképpen nem csoda, hiszen most tudta meg, hogy apa lesz.